

ELS ULLS DE TAÜLL

Un matí, fa molt, molt temps, en un poblet del Pirineu, després d'una nit de tempesta terrible, quan els habitants van sortir al carrer es van adonar, sorpresos, que havia aparegut una pintada nova a l'església: era una mà.

Qui l'havia pintat? De qui deuria ser aquella mà? Aquesta és la història de...ELS ULLS DE TAÜLL

L'anyell dels set ulls va dir:

-Jo, per més que m'hi fixi, amb tants ulls no la veig bé...

-Grrrrrr- va rugir el lleó d'en Marc-; a mi no em preguntis coses de mans que jo només entenc de grapes.

-D'acord- li va dir un home, -però abans que marxis vull que em contestis una pregunta: No deu saber-ne alguna cosa el teu amic, el brau d'en Lluc?

I el brau d'en Lluc va respondre:

-Jo estava d'esquena i no vaig veure res.

-I amb aquest ull que tens al darrere tampoc?- va insistir l'home.

-En aquest ull tinc miopia i fa temps que necessito ulleres. Però potser l'Angelet, que té ulls fins i tot a les mans, va veure alguna cosa.

-Sí, podria haver-ho vist- va dir l'Angelet-, però el problema és que amb els meus ulls només puc veure lletres. Per cert, us heu fixat en aquestes lletres gregues que han aparegut, alfa, que significa principi, i omega, que significa fi?

Això afegia misteri a l'afer. Per què principi i fi? Quina relació tenia això amb la mà? Però el més important continuava sense resoldre's. Qui l'havia pintat? I de qui deuria ser aquella mà?

-Tinc una idea- va dir Serafí, que era molt curiós, -preguntem-ho als cinc savis.

El savi músic, després d'una estona de deliberació, va dir: Es tracta d'un home que toca el piano; aquests dits tan fins el delaten.

Maria la filòsofa va afegir: Crec que és un home que fa servir bona roba; fixeu-vos en el plec de la seva màniga!

Bartomeu l'astròleg va opinar: Segur que el qui l'ha dibuixat ha estudiat geometria, ja que ha emmarcat la mà en un cercle perfecte.

Joan el matemàtic va afegir: I també dibuix artístic, ja que la proporció és molt adequada.

Jaume el geòleg va concloure: És un home que no treballa al camp, això segur, ja que té les ungles netes.

En aquell moment va aparèixer Llätzer, un indigent que sempre era a la porta del poble, i va dir: Aquesta nit, quan demanava almoïna a la casa del ric, de sobte he vist una mà que volava -no em prengueu per boig... Sí, una mà que volava fins que s'aturava al sostre de l'església. De l'ensurt m'ha sortit una granellada...! Oi que sí, bobby?

Amb el suport de Tot d'una, sense que ningú ho esperés, va sentir-se una veu que va fer emmudir tothom. Era en Teo, l'oculista del poble, que va dir:

-Sóc l'ull que tot ho veu i us explicaré el que ha passat: Aquesta nit no podia dormir. M'he llevat silenciosament i m'he posat a dibuixar. Primer he escrit una alfa i una omega a l'entrada del poble perquè apreneu una mica de grec, i penseu de principi a fi; I després, com que continuava desvetllat, m'he posat a dibuixar la meva mà. No veieu que és la meva? No us heu fixat

que sempre la poso igual? Heu de reconèixer que a més de bon oculista, sóc un pintor extraordinari...

-És veritat! Està en la mateixa posició! Sí, sí, són idèntiques!

I en Teo va continuar:

-Com és que no l'heu reconegut? A veure si en un poble amb tants ulls no hi veieu bé... A veure si necessitareu ulleres...

-Us faré una prova. Què hi diu aquí? I el qui no llegeixi bé les lletres és clar que haurà de fer una visita a l'oculista i posar-se ulleres!

Avui, si mires aquesta pintura, podràs observar que alguns dels personatges porten ulleres. Però si no ho veus és que potser qui necessita ulleres ets tu... les ulleres de la imaginació.

Guió: Victoria Bermejo

A partir de l'absis central de Sant Climent de Taüll